

THINKING HAT

An Occasional E-Magazine

๒ - งานด้านต่างประเทศของไทย
ใน ๔ เดือนแรกของปีนี้

๔ - การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ราย
ภูมิภาค

๕ - ASEAN TALENT : THE DRIVING
FORCE

๗ - เมื่อสิงคโปร์และมาเลเซียไป
ศาลโลก

๙ - ใครเป็นใคร ในทีมต่อสู้คดีที่
ศาลโลก

๑๐ - ทำความรู้จักกับ CENTRE FOR
STRATEGIC FUTURES ของสิงคโปร์

๑๓ - มีชัย วีระไวทยะ ๔๐ ปี ในฐานะ
ผู้บุกเบิกเพื่อการพัฒนาสังคม

๑๖ - BOOK REVIEW

ฉบับที่ ๒/๒๕๕๖ (เมษายน ๒๕๕๖)

From the editor...

The Thinking Hat ฉบับที่ ๒/๒๕๕๖ ออกช้ากว่าตั้งใจเล็กน้อย ถึงแม้เราจะประกาศตัวเองตั้งแต่แรกว่าจะเป็น Occasional E-Magazine คือออกตามความจำเป็น ในจังหวะเวลาที่เหมาะสม แต่ก็ตั้งใจอยู่ว่าจะออกอย่างน้อยทุกสองเดือน

ฉบับนี้มีเนื้อหาที่น่าสนใจมากมายที่เราภูมิใจนำเสนอ ตั้งแต่ผลงานด้านการต่างประเทศรอบ ๔ เดือนของรัฐบาล/กระทรวงการต่างประเทศ กระบวนการจัดทำยุทธศาสตร์รายภูมิภาค บทความเรื่องกรณีสิงคโปร์และมาเลเซียไปศาลโลก เพื่อท่านผู้อ่าน ได้เทียบเคียงกับกรณีปราสาทพระวิหาร บทความเรื่อง ASEAN Talent : The Driving Force ซึ่งสรุปความจากคำบรรยายของ ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ อดีตเลขาธิการอาเซียน บทความเรื่อง ทำความรู้จักกับ Centre for Strategic Futures ของสิงคโปร์ ซึ่งเป็นองค์กรที่น่าจับตามองและเรียนรู้มาก และที่ภูมิใจนำเสนอมาก คือ สรุปคำบรรยายของคุณมีชัย วีระไวทยะ จาก Leadership Series ครั้งที่ ๑ ซึ่งเป็นตัวอย่างของผู้หน้าที่ Lead by action และ Inspire by example

หวังว่าคงจะเป็นประโยชน์กับท่านผู้อ่านทุกคน แล้วพบกันใหม่ในฉบับหน้า

บรรณาธิการ

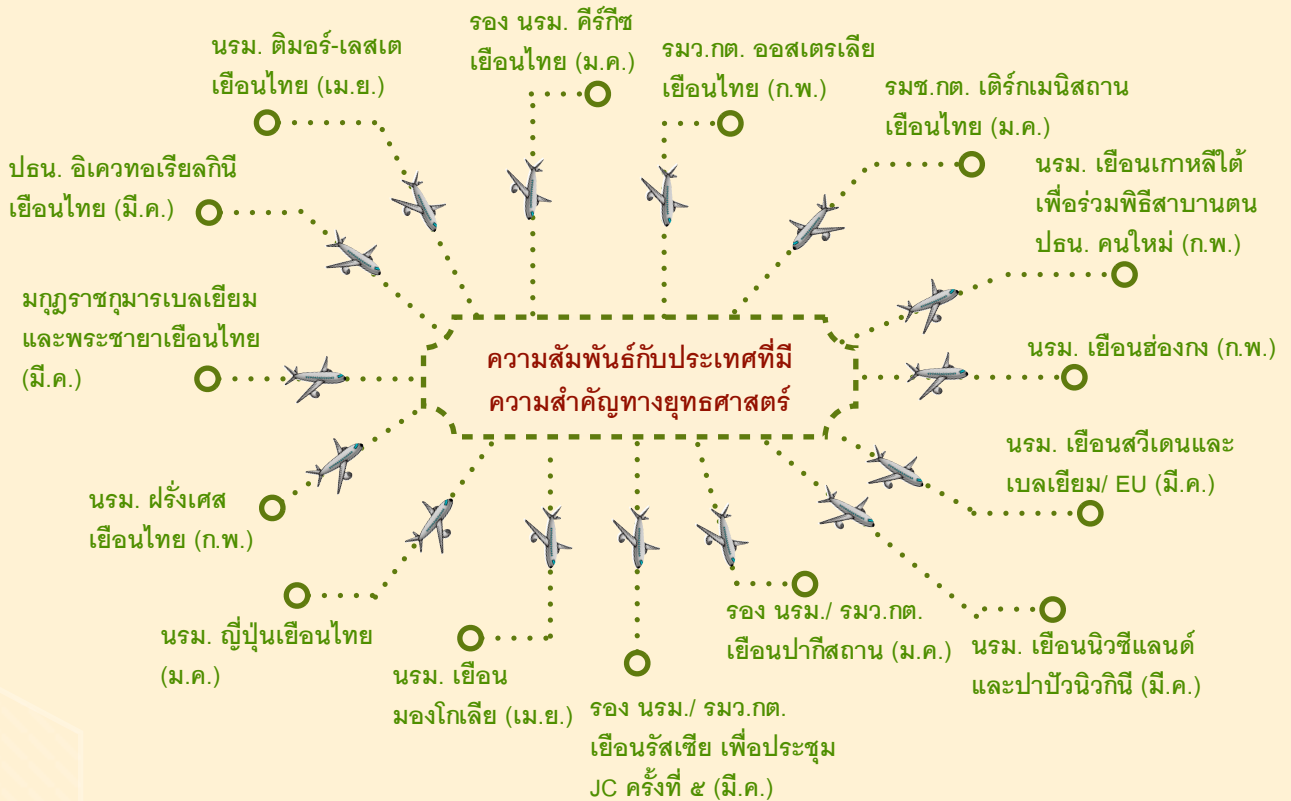

งานด้านต่างประเทศของไทย ใน ๔ เดือนแรกของปีนี้

สถานี ผลประไพ

ตั้งแต่เข้าสู่ปี ๒๕๕๖ รัฐบาลได้ทำงานด้านการต่างประเทศอย่างแข็งขันและต่อเนื่องจากปีก่อน มาดูกันว่ามีตัวอย่างอะไรบ้าง

การประชุมในกรอบพหุภาคี

ผู้แทนไทยร่วมประชุมผู้นำ OIC ที่อียิปต์ เพื่อสร้างความเข้าใจกับประเทศมุสลิมเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหายังจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ก.พ.)

รมว.สธ. ร่วมประชุมนานาชาติเรื่อง การประกันสุขภาพที่นครเจนีวา (ก.พ.)

ผช.รมว.กต. ร่วมประชุม ACD ระดับ รัฐมนตรี ครั้งที่ ๑๑ ที่ทาจิกิสถาน (มี.ค.)

นรม. ร่วมประชุม ASEAN Summit ที่ บรูไนฯ (เม.ย.)

นรม. เข้าร่วมประชุม ACMECS Summit ที่ สปป.ลาว (มี.ค.)

ไทยเตรียมการเป็นเจ้าภาพจัดประชุมและ ซ้อมการบรรเทาภัยพิบัติ ปี ๒๕๕๖ ภายใต้ กรอบ ARF Disaster Relief Exercise (DiREx)

นรม. เข้าร่วมประชุม Conference of the Community of Democracies ที่มองโกเลีย (เม.ย.)

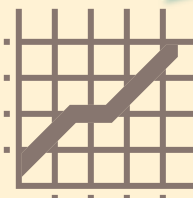
ฯลฯ

การสร้างเชื่อมั่น

ผลักดันให้ไทยได้รับการถอนชื่อจากประกาศ
สาธารณะของคณะทำงาน FINANCIAL
ACTION TASK FORCE ON MONEY
LAUNDERING เรื่องการฟอกเงิน เพราะไทย
ได้ประกาศใช้กฎหมาย ๒ ฉบับเกี่ยวกับการ
ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ก.พ.)

เชิญคณะทูตจากภูมิภาคอเมริกา
แปซิฟิก และยุโรป ฟังการบรรยายสรุป
เรื่องการแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์
และลงพื้นที่ ที่ จ.สมุทรสาคร (ม.ค.)

รวบรวมและจัดทำเอกสาร
รายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์
(TIP REPORT) ประจำปี ๒๕๕๖
ให้สหรัฐฯ

และอื่น ๆ อีกมากมาย

การจัดทำแผนยุทธศาสตร์รายภูมิภาค

ชลธิชา วิญญานาวรรณ

ตั้งแต่เดือนมีนาคมที่ผ่านมา กระทรวงการต่างประเทศได้เริ่มกระบวนการปรึกษาหารือเพื่อจัดทำแผนยุทธศาสตร์รายภูมิภาค ตามที่นายกรัฐมนตรีได้มอบนโยบายในการประชุมคณะหัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวงหรือเทียบเท่า ครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ให้กระทรวงการต่างประเทศเป็นศูนย์กลางการทำงานด้านการต่างประเทศ เพื่อบูรณาการการทำงานของส่วนราชการไทย และมอบหมายให้กระทรวงการต่างประเทศจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop) กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์รายภูมิภาคและหาความชัดเจนเกี่ยวกับประเด็นที่เป็นเรื่องหลักหรือมีความสำคัญของภูมิภาคนั้น ๆ ตลอดจนสร้างความร่วมมือกับไทย

ก่อนหน้านี้ กระทรวงการต่างประเทศเคยจัดทำแผนยุทธศาสตร์รายภูมิภาค ๙ ภูมิภาค เมื่อปี ๒๕๕๓ และได้รับความเห็นชอบจากคณะอนุกรรมการแผนยุทธศาสตร์บูรณาการด้านต่างประเทศทวิภาคี/ พหุภาคี ที่มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในขณะนั้น (นายอภิชาติ ภิรมย์) เป็นประธาน ซึ่งกระทรวงการต่างประเทศได้ใช้เป็นกรอบสำคัญในการดำเนินงาน ตลอดจนจัดสรรงบประมาณ แผนยุทธศาสตร์แบ่งออกเป็น ๙ ภูมิภาค ได้แก่ (๑) ภูมิภาคเอเชียตะวันออก (๒) ภูมิภาคอเมริกาเหนือ (๓) ภูมิภาคลาตินอเมริกา (๔) ภูมิภาคแปซิฟิกใต้ (๕) ภูมิภาคยุโรป (๖) ภูมิภาคเอเชียใต้ (๗) ภูมิภาคตะวันออกกลาง (๘) ภูมิภาคแอฟริกา และ (๙) ภูมิภาคเอเชียกลาง ในส่วนของภูมิภาคลาตินอเมริกา กระทรวงการต่างประเทศได้จัดทำแผนปฏิบัติการบูรณาการภูมิภาคลาตินอเมริกา ปี ๒๕๕๕-๒๕๕๙ โดยถอดจากยุทธศาสตร์ภูมิภาคลาตินอเมริกา และได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕

ในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์รายภูมิภาคครั้งนี้ มีการระบุถึงสถานะปัจจุบันของสภาพแวดล้อมทางยุทธศาสตร์ โดยให้ข้อมูลภาพรวมของภูมิภาค การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในภูมิภาค ข้อมูลภาพรวมของประเทศในภูมิภาค/ องค์กรหรือกรอบความร่วมมือในภูมิภาค Key Players ในภูมิภาค และการปรับบทบาทของไทยต่อการเปลี่ยนแปลงในภูมิภาคดังกล่าว และแบ่งเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์และกลยุทธ์เป็นด้านต่าง ๆ ได้แก่ การเมืองและ

ความมั่นคง เศรษฐกิจ การค้าและการลงทุน การศึกษา วิชาการ วัฒนธรรมและความสัมพันธ์ระดับประชาชน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี พลังงานและนวัตกรรม การส่งเสริมภาพลักษณ์ของไทย และความร่วมมือเพื่อการพัฒนาหรือความเชื่อมโยงระดับภูมิภาค โดยมีความสอดคล้องกับแผนบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลปี ๒๕๕๕-๒๕๕๘ แผนปฏิบัติราชการ ๔ ปีของกระทรวงการต่างประเทศ ปี ๒๕๕๕-๒๕๕๘ (ฉบับปรับปรุงเพิ่มเติม ๑๑ มกราคม ๒๕๕๖) แผนยุทธศาสตร์ ๔ ปีของกระทรวงการต่างประเทศ ปี ๒๕๕๓-๒๕๕๖ แผนยุทธศาสตร์รายภูมิภาค (ฉบับปี ๒๕๕๓) แนวนโยบายต่างประเทศของไทยและยุทธศาสตร์ประเทศ (Country Strategy)

กระทรวงการต่างประเทศได้เชิญผู้แทนจากทุกภาคส่วน ทั้งส่วนราชการ ภาคเอกชน นักวิชาการ และสื่อ มาร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์และให้ข้อคิดเห็นต่อร่างแผนยุทธศาสตร์รายภูมิภาค เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมและบูรณาการของภาคส่วนต่าง ๆ โดยมีตารางการทำงาน ดังนี้

- ภูมิภาคลาตินอเมริกา วันที่ ๑ เมษายน
- ภูมิภาคอเมริกาเหนือ วันที่ ๒๒ และ ๒๔ เมษายน
- ภูมิภาคยุโรป วันที่ ๒๓ เมษายน
- ภูมิภาคเอเชียตะวันออก วันที่ ๒๕ เมษายน
- ภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียกลาง วันที่ ๒๖ เมษายน
- ภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกา วันที่ ๒๖

เมษายน

- ภูมิภาคแปซิฟิกใต้ วันที่ ๒๙ และ ๓๐ เมษายน

หลังจากการประชุมร่วมกับภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นต่อแผนยุทธศาสตร์รายภูมิภาคแล้ว กระทรวงการต่างประเทศจะปรับแก้แผนยุทธศาสตร์และจัดการประชุมคณะทำงาน ปรับปรุงและจัดทำแผนยุทธศาสตร์รายภูมิภาค เพื่อพิจารณาให้ความเห็นต่อแผนยุทธศาสตร์รายภูมิภาคทุกภูมิภาค และนำร่างแผน

เรียนเสนอผู้บริหาร

กระทรวงฯ ก่อน
นำเสนอแผน
ยุทธศาสตร์ราย
ภูมิภาคต่อ
นายกรัฐมนตรีต่อไป

ASEAN Talent : The Driving Force

ฉลองขวัญ ภาวราษฎร์

(สรุปจากการบรรยายพิเศษในหัวข้อ “ASEAN Talent : The Driving Force” โดย ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ อดีตเลขาธิการอาเซียน ในระหว่างการประชุม ASEAN Business Forum 2013 เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ที่โรงแรมพลาซ่า เออีที กรุงเทพฯ)

ดร. สุรินทร์ฯ กล่าวว่า ในปัจจุบัน โครงสร้างของระบบเศรษฐกิจโลกกำลังเปลี่ยนแปลง นับตั้งแต่วิกฤตเศรษฐกิจในสหรัฐฯ และยุโรป โลกก็หันมาให้ความสนใจต่อกำลังเจริญเติบโต ซึ่งแน่นอนว่า อาเซียนเป็นหนึ่งในศูนย์กลางของ

ความเจริญเติบโตในเอเชียนี้ แม้ว่าอาเซียนจะเป็นเพียงการรวมกลุ่มของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดเล็ก แต่ก็มีพัฒนาการและพลวัตสูง นอกจากนี้ บทเรียนจากวิกฤตเศรษฐกิจเอเชียใน ช่วงปี ๒๕๔๐ ช่วยให้อาเซียนสามารถยืนหยัดอยู่ได้ท่ามกลางวิกฤตในโลก ทั้งนี้ ในปัจจุบัน มูลค่าการค้าระหว่างกันของประเทศสมาชิกอาเซียนมีมูลค่ากว่า ๒.๔ ล้านล้านบาท และจำนวนประชากรชนชั้นกลางก็เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ

อย่างไรก็ดี เอเชียยังต้องเผชิญปัญหาข้อขัดแย้งภายในภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาระหว่างประเทศมหาอำนาจไม่ว่าจะเป็น จีน-ญี่ปุ่น จีน-อินเดีย เกาหลีเหนือ-เกาหลีใต้ เป็นต้น จึงเป็นที่มาของการตั้ง East Asia Summit ขึ้น เพื่อเป็นเวทีในการแก้ไขข้อขัดแย้งในภูมิภาค โดยล่าสุด ได้เชิญสหรัฐฯ และรัสเซีย เข้าร่วมด้วย นอกจากนี้ อาเซียนได้แสดงความพร้อม

(ต่อหน้า ๖)

พัฒนาการของอาเซียนทำให้เกิดความคาดหวังต่ออาเซียนสูงตามไปด้วย ความท้าทายที่สำคัญของอาเซียนคือ จะสามารถตอบสนองความคาดหวังนี้ได้หรือไม่

สู่ประชาคมอาเซียนในปี ๒๕๕๘ ด้วยการบรรลุความตกลงการค้าเสรีกับ ๖ ประเทศคู่เจรจา ได้แก่ จีน อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ พัฒนาการของอาเซียนนี้ ทำให้เกิดความคาดหวังต่ออาเซียนสูงตามไปด้วย ความท้าทายที่สำคัญของอาเซียนคือ จะสามารถตอบสนองความคาดหวังนี้ได้หรือไม่

หากพิจารณาสภาพการณ์ในปัจจุบัน การตอบสนองความคาดหวังดังกล่าวอาจเป็นเรื่องลำบาก เนื่องจากอาเซียนมีความแตกต่างในภูมิภาคสูง เช่น ในเรื่องรายได้ต่อประชากร สิงคโปร์และบรูไนฯ แม้ว่าจะเป็นประเทศขนาดเล็ก แต่ก็มีรายได้ต่อประชากรที่สูงกว่าประเทศสมาชิกอื่น ๆ มาก มาเลเซีย กำลังจะก้าวขึ้นเป็นประเทศที่มีรายได้สูง (high income country) ภายในปีนี้หรือปีหน้า (จากเดิมที่คาดการณ์ไว้ว่าจะทำได้สำเร็จในปี ๒๕๖๓) กลุ่มประเทศรายได้ปานกลางประกอบด้วย ไทย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ในขณะที่รายได้ของกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขงยังห่างจากประเทศอื่น ๆ อยู่มาก ซึ่งอาเซียนจำเป็นต้องลดความเหลื่อมล้ำนี้ได้

นอกจากนี้ ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) อาเซียนยังจำเป็นต้องเร่งดำเนินการใน ๔ ประเด็นหลัก ได้แก่ ๑) ความเป็นตลาดร่วม (การไหลเวียนโดยเสรีมากขึ้นของสินค้าและบริการ ระบบการศึกษาและสาธารณสุขที่เข้าถึงได้ รวมทั้งการพัฒนาด้าน logistics และการขนส่ง) ๒) ชีตความสามารถในการแข่งขัน (การพยายามเพื่อให้หลุดพ้นจากความเป็นประเทศรายได้ปานกลาง) ๓) ความเท่าเทียม (หากการเจริญเติบโตเป็นไปอย่างไม่เท่าเทียม อาจทำให้เกิดความตึงเครียดและขัดแย้งในสังคมได้ เช่น กรณีประเทศไทย เป็นต้น) และ ๔) ความเชื่อมโยงกับระบบเศรษฐกิจโลกอย่างไร้รอยต่อ

ดร. สุรินทร์ฯ ได้ให้ข้อเสนอแนะ ๔ ประการสำหรับการดำเนินการของอาเซียนในช่วงเวลาที่เหลือก่อนจะเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในอีก ๓ ปีข้างหน้า ได้แก่

๑. การพยายามลดอุปสรรคที่ไม่ใช่ภาษี (non-tariff barriers) นอกเหนือจากการลดภาษี (tariffs) เพื่อให้เกิดการแข่งขันที่เท่าเทียมกันของประเทศต่าง ๆ
๒. การส่งเสริมให้เกิดการค้าขายระหว่างกันมากขึ้น (ปัจจุบันอาเซียนค้าขายระหว่างกันเพียงร้อยละ ๒๕ ในขณะที่ยุโรปอยู่ที่ร้อยละ ๗๕-๘๐ และอเมริกาเหนือ (NAFTA) อยู่ที่กว่าร้อยละ ๕๐) รวมทั้งต้องช่วยพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันของ SMEs ด้วย รวมทั้งส่งเสริมการค้าขายข้ามชายแดนระหว่าง SMEs ในภูมิภาคให้มากขึ้น

๓. โดยที่ธุรกิจส่วนมากในอาเซียนยังเป็นรูปแบบของธุรกิจครอบครัว และจำกัดขอบเขตธุรกิจแต่เพียงภายในประเทศ ในอนาคต รุ่นลูกหลานผู้สืบทอดธุรกิจเหล่านี้จะต้องพยายามออกไปประกอบธุรกิจภายนอกประเทศให้มากขึ้น และพัฒนาระบบการบริหารให้มีมาตรฐานเทียบเท่าระดับโลก นอกจากนี้ ผู้สืบทอดธุรกิจควรที่จะรวมตัวกันเองภายในอาเซียน เช่น อาจจัดตั้ง ASEAN New Business Group ขึ้น เป็นต้น

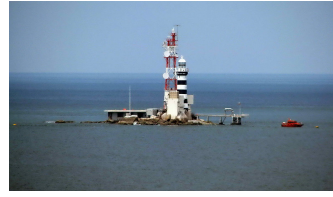
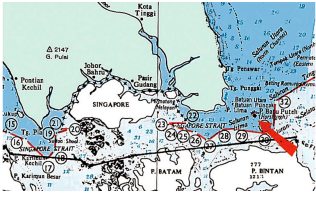
๔. ต้องมียุทธศาสตร์ที่จะช่วยให้หลุดจากกับดักความเป็นประเทศรายได้ปานกลาง โดยเฉพาะประเทศไทย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ในขณะที่ประเทศอื่น ๆ ต้องระดมให้ให้เป็นประเทศที่รรับการลงทุนจากต่างประเทศ การผลิตและเทคโนโลยีจากต่างประเทศเท่านั้น แต่ต้องส่งเสริมการพัฒนาด้านการศึกษา การฝึกอบรม การวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม นอกจากนี้ ยังต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพของเยาวชนคนรุ่นใหม่ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

ในช่วงท้าย ดร. สุรินทร์ฯ ยังได้ให้ข้อคิดส่งท้ายสำหรับประเทศไทยว่า จะต้องไม่หลงยึดติดกับอดีตที่รุ่งเรืองของประเทศ เช่น การไม่ตกเป็นอาณานิคม เนื่องจากแนวคิดเช่นนี้ทำให้ประเทศย่ำอยู่กับที่ ในขณะที่ประเทศอื่น ๆ ในอาเซียน แม้ว่าจะเริ่มต้นช้ากว่าประเทศไทย (ภายหลังการหลุดพ้นจากการเป็นอาณานิคม) แต่ได้ใช้ความเป็นอาณานิคมนี้เป็นแรงผลักดันให้ต่อสู้ และพัฒนาประเทศ จนกระทั่งก้าวขึ้นมาเป็นประเทศชั้นนำในโลกได้อย่างภาคภูมิใจ

“ผู้นำที่เก่งไม่ใช่คนที่ทำอะไรไม่ผิด แต่เป็นคนที่ทำผิดแล้วรีบแก้ไขและไม่ผิดซ้ำซาก ผู้นำที่ไม่ยอมทำอะไร ไม่ตัดสินใจอะไร แย่เสียกว่าผู้นำที่ทำแล้วผิด เพราะผิดแล้วยังจะแก้ไขได้ ถ้าไม่ทำอะไรก็ไม่ผิด แต่ก็ไม่มีอะไรถูก ประเทศยอมเสียโอกาส”

อดีตนายกรัฐมนตรีนานนท์ ปันยารชุน
อ้างโดย ดร. วิษณุ เครืองาม ในหนังสือ “เล่าเรื่องผู้นำ”

เมื่อสิงคโปร์และมาเลเซียไปศาลโลก

กาญจนา ภัทรโชค

ระหว่างวันที่ ๑๕-๑๙ เมษายน ที่ผ่านมา ศาลโลกได้รับฟังการแถลงด้วยวาจาจากผู้แทนฝ่ายไทยและฝ่ายกัมพูชาในคดีที่กัมพูชายื่นขอต่อศาลโลกให้ตีความคำพิพากษากรณีปราสาทพระวิหาร เมื่อปี ๒๕๐๕ นับจากนี้ไป เราคงต้องรอกันไปอีกประมาณหกเดือนกว่าที่ศาลโลกจะมีข้อตัดสินออกมา

Thanking Hat ฉบับนี้จึงอยากจะเล่าให้ท่านผู้รับทราบเกี่ยวกับเรื่องราวของประเทศเพื่อนบ้านของไทยเมื่อไปศาลโลก เพื่อจะได้ทราบกันว่าเรื่องการไปขึ้นศาลโลกนั้น ไม่ใช่เรื่องเฉพาะของไทยและกัมพูชา แต่ประเทศอื่นเขาก็ทำกันเมื่อต้องการ third party เข้ามาช่วยยุติปัญหา

เนื้อหาของบทความนี้สรุปย่อมาจากหนังสือ Pedra Branca : The Road to the World Court เขียนโดย ศาสตราจารย์ S. Jayakumar อดีตรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศสิงคโปร์และนาย Tommy Koh อดีตเอกอัครราชทูตของสิงคโปร์ ทั้งสองท่านมีบทบาทสำคัญในการต่อสู้คดีนี้ หนังสือเล่มนี้จึงถ่ายทอดมุมมองของคดีจากฝ่ายสิงคโปร์ หนังสือจัดพิมพ์โดย Diplomatic Academy หรือสถาบันการทูตสิงคโปร์ซึ่งอยู่ภายใต้กระทรวงการต่างประเทศสิงคโปร์ จัดพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๙ จึงยังพอหาซื้อได้ในท้องตลาด

กรณีเปดรา บรังคา (Pedra Branca) เริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๙ เมื่อมาเลเซียพิมพ์แผนที่ใหม่ และอ้างสิทธิเหนือพื้นที่ Pedra Branca เป็นครั้งแรก เป็นผลให้กระทรวงการต่างประเทศสิงคโปร์ออกมาประท้วงคัดค้านอย่างเป็นทางการ ในอันที่จริง มีประเทศต่าง ๆ ประท้วงแผนที่ใหม่ดังกล่าวหลายประเทศ ไม่เฉพาะแต่สิงคโปร์เท่านั้น

Pedra Branca เป็นเกาะเล็ก ๆ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของช่องแคบสิงคโปร์ เป็นเกาะที่มีความยาว ๑๓๗ เมตร กว้าง ๖๐ เมตร มีพื้นที่ทั้งหมด ๘,๕๖๐ ตารางเมตรยามน้ำลด (ถ้าน้ำขึ้น พื้นที่ก็ลดน้อยลงไป)

ตามข้อมูลของฝ่ายสิงคโปร์ อังกฤษสร้างประภาคาร Horsburgh Lighthouse ขึ้นบนเกาะเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๕๑ เพื่อให้สัญญาณแก่เรือที่ผ่านบริเวณนั้น ก่อนหน้านั้น ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีผู้เคยอยู่อาศัยในบริเวณนี้ เป็น no man's land ต่อมาเมื่อยุคอาณานิคมผ่านไป สิงคโปร์จึงรับสืบทอดเกาะ Pedra Branca มาจากอังกฤษ เจ้าอาณานิคมของตน และได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ บนเกาะ โดยฝ่ายมาเลเซียไม่เคยประท้วงหรืออ้างสิทธิเหนือ Pedra Branca แต่ประการใด จนกระทั่งมาเลเซียมาจัดพิมพ์แผนที่ใหม่ในปี ค.ศ. ๑๙๗๙ อ้างสิทธิเหนือเกาะ Pedra Branca ตามข้อมูลของฝ่ายมาเลเซีย รัฐ Johor มีสิทธิเหนือเกาะ Pedra Branca ก่อนที่อังกฤษจะมาสร้างประภาคาร

(ต่อหน้า ๘)

1	2	3	4
5	6	7	8

ภาพประกอบ

1. icedlemontea.wordpress.com/2008/05/23/malaysia-gets-middle-rocks/
2. www.caricature.com.sg/2011/07/digital-sketch-of-pedra-branca.html
3. www.lightphotos.net/photos/albums/userspics/10001/normal_singapore_horsburgh_It_01.JPG
4. www.financetwitter.com/2008/05/island-for-singapore-rocks-for-malaysia.html
5. melayuonline.com/ind/news/read/4618/melayuonline.id
6. sgforums.com/forums/10/topics/275565?page=5
7. www.mfa.gov.sg
8. www.malaysiakini.com/news/83385

เกาะนี้มีความสำคัญต่อสิงคโปร์ เพราะช่องแคบสิงคโปร์เป็นแหล่งการค้าพาณิชย์นาวีที่หนาแน่นมากที่สุดของโลกแห่งหนึ่งในวันหนึ่ง ๆ มีเรือเดินทะเลผ่านกว่า ๙๐๐ ลำ ดังนั้น จึงมีความสำคัญสำหรับสิงคโปร์ซึ่งเป็นประเทศที่เศรษฐกิจพึ่งพาการค้าและการบริการและเป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางทะเลของโลกแห่งหนึ่ง

ภายหลังทำการประท้วงอย่างเป็นทางการแล้ว ฝ่ายสิงคโปร์ได้ใช้วิธีการหารือกับฝ่ายมาเลเซียอย่างต่อเนื่อง โดยนายลีควนยู นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น ได้หารือกับนาย Hussein Onn นายกรัฐมนตรีมาเลเซีย ในระหว่างการเยือนสิงคโปร์ของมาเลเซีย ในปี ค.ศ. ๑๙๘๐ ทั้งสองฝ่ายตกลงกันที่จะหาเอกสารหลักฐานการอ้างสิทธิ ต่อมา เมื่อนายกรัฐมนตรีมหาเธร์เข้ารับตำแหน่งแทนนาย Hussein Onn ก็ได้เยือนสิงคโปร์ และตกลงร่วมกันกับฝ่ายสิงคโปร์ที่จะแลกเปลี่ยนเอกสารการอ้างสิทธิ ฝ่ายสิงคโปร์จึงได้ส่งอัยการสูงสุดไปมาเลเซียเพื่อแสดงเอกสารหลักฐานในอัยการสูงสุดมาเลเซียดู เพื่อให้ทราบว่าฝ่ายสิงคโปร์มีหลักฐานและพื้นฐานทางกฎหมายที่เข้มแข็งสำหรับการอ้างสิทธิเหนือ Pedra Branca ทั้งนี้ ทั้งฝ่ายสิงคโปร์และมาเลเซียได้ค้นหาเอกสารหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่กรุงลอนดอน ที่ India House และ Public Record Office

หลังจากการดำเนินการต่าง ๆ ไม่คืบหน้า ในปี ค.ศ. ๑๙๘๙ นายลีควนยูจึงได้เสนอต่อฝ่ายมาเลเซียให้ส่งเรื่องไปศาลโลก เพื่อให้เรื่องยุติกันไป จนกระทั่งในปี ค.ศ. ๑๙๙๔ ฝ่ายมาเลเซียจึงได้ตกลงตามข้อเสนอของสิงคโปร์ แต่กว่าเรื่องจะไปศาลโลกจริง ๆ ก็เข้าไปปี ค.ศ. ๒๐๐๓ เนื่องจากก่อนหน้านั้นทั้งสองฝ่ายต้องทำความเข้าใจพิเศษ เพื่อยอมรับอำนาจศาลให้พิจารณาคดี เนื่องจากทั้งสองฝ่ายได้เคยประกาศไม่รับอำนาจศาลโลก ทั้งสองฝ่ายใช้เวลาหารือว่าจะรวมเฉพาะ Pedra Branca หรือรวมโซดหินใกล้เคียงได้แก่ Middle Rock และ South Ledge ซึ่งในที่สุด ตกลงให้รวมทั้งหมด เพื่อไม่ให้ต้องมาเป็นนามคาใจกันต่อไป

ประเด็น Pedra Branca ได้กลายเป็นประเด็นทางการเมืองภายในมาเลเซีย โดยมีกลุ่มต่อต้านรัฐบาลออกมาเรียกร้องให้รัฐบาลต่อสู้เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของมาเลเซีย และในปี ค.ศ. ๑๙๙๒ ได้มีกลุ่มต่อต้านรัฐบาลที่พยายามจะเอาธงมาเลเซียไปปักบนเกาะ กระทรวงการต่างประเทศสิงคโปร์จึงได้ออกมาเตือนว่า หากล่องลำเข้ามา จะจับกุมและดำเนินคดี ฝ่ายตำรวจมาเลเซียก็ได้ทำการห้ามปรามผู้กระทำการดังกล่าว และนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ได้เตือนว่า การทำเช่นนั้นเท่ากับเป็นการนำประเทศเข้าสู่ภาวะสงคราม

คดี Pedra Branca เป็นกรณีแรกที่สิงคโปร์ไปศาลโลก ในขณะที่มาเลเซียมีประสบการณ์ก่อนหน้าแล้ว ในคดี Sipadan-Ligitan กับอินโดนีเซีย ซึ่งในคดีนั้น ศาลตัดสินให้มาเลเซียชนะเพราะมีการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ อันเทียบได้กับการแสดงอำนาจอธิปไตยของรัฐ (effectivites) เช่น การออกกฎหมายให้เกาะเป็นที่พักของนกและการออกระเบียบเรื่องการเก็บไข่เต่า เราเคยพบเจ้าหน้าที่กระทรวงการต่างประเทศของอินโดนีเซียซึ่งร่วมอยู่ในทีมผู้คดีตอนนั้น เขาบอกว่า พอแพ้คดีนั้น กระทรวงการต่างประเทศและรัฐบาลอินโดนีเซียถูกต่อว่าจากประชาชนและฝ่ายค้านมาก ประมาณว่าเป็นตราบาปอะไรทำนองนั้น

การแถลงด้วยวาจาของทั้งมาเลเซียและสิงคโปร์ในคดี Pedra Branca เกิดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๒๐๐๗ ฝ่ายสิงคโปร์เล่าว่ามีการซ้อมการแถลงหลายครั้ง เพื่อปรับเนื้อหาและวิธีการ มีการเดินทางไปตรวจสอบระบบเสียงในห้องแถลงด้วยวาจาจากก่อน และยกทีมไปเตรียมการสนับสนุนทีมผู้คดีที่ศาลโลกอย่างเต็มที่ แม้เมื่อโรงแรมที่พักที่กรุงเฮกถูกไฟไหม้ยามค่ำคืน เจ้าหน้าที่สิงคโปร์ทุกคนก็ไม่มีใครลืมคอมพิวเตอร์ที่บรรจุข้อมูลไว้ (แต่ลืมหนังสือเดินทาง!)

เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๒๐๐๘ ศาลโลกตัดสินให้ Pedra Branca เป็นของสิงคโปร์และให้ Middle Rock และ South Ledge เป็นของมาเลเซีย ซึ่งนายลีควนยูถือว่าเป็นชัยชนะเพียงบางส่วน แต่ก็ยอมรับคำตัดสินของศาลโลก เพราะเห็นว่าเป็นการดีที่ความสัมพันธ์ทวิภาคีระหว่างกันในด้านอื่น ๆ จะได้ดำเนินต่อไป แทนที่จะให้ยืดเยื้อ กระทบความรู้สึกระหว่างกันไม่จบสิ้น

สิงคโปร์เห็นว่า ความสำเร็จของสิงคโปร์ อยู่ที่ ๑) การทำงานอย่างเป็นทีมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ๒) ทีมงานทนายต่างประเทศที่สามารถและเข้มแข็ง ๓) การทำงานร่วมกันอย่างดีของทีมผู้คดีฝ่ายสิงคโปร์และทีมทนายที่ปรึกษาต่างประเทศ และ ๔) การสนับสนุนอย่างเต็มที่ของนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีนับตั้งแต่สมัยของนายลีควนยู (ซึ่งอยู่ในตำแหน่งระหว่าง ค.ศ. ๑๙๕๙-๑๙๙๐) นายโก๊ะจ๊กตง (ค.ศ. ๑๙๙๐-๒๐๐๔) นายลีเซียนลุง (ค.ศ. ๒๐๐๔ ถึงปัจจุบัน)

กรณีปราสาทพระวิหารของเราอีกหกเดือนกว่าจะรู้ผล คงต้องรอดูกันต่อไป

ใครเป็นใคร ในทีมต่อสู้คดีที่ศาลโลก

นายวิรัช พลาศรัย เอกอัครราชทูต ณ กรุงเฮก

จบปริญญาตรี โท และเอกด้านกฎหมายระหว่างประเทศจากฝรั่งเศส จึงพูดภาษาฝรั่งเศสคล่องแคล่ว เคยเป็นอธิบดีกรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย

เป็นนักดนตรีมือทองของกระทรวงการต่างประเทศ เล่นเครื่องดนตรีหลากหลายชนิด โดยเฉพาะกีตาร์ ได้รับรางวัลครุฑทองคำ (รางวัลผู้บริหารราชการพลเรือนดีเด่น) ในปี ๒๕๕๓

Professor Alain Pellet

เป็นชาวฝรั่งเศส สอนหนังสือด้านกฎหมายระหว่างประเทศที่ ม.ปารีส นองแตรี่ ว่าความในศาลโลกมาแล้ว ๔๕ คดี และเป็นที่ปรึกษาและทนายให้กว่า ๒๐ ประเทศ

เห็นว่าคดีตีความกรณีปราสาทพระวิหารมีความน่าสนใจมากจนอาจจัดเป็นระดับ A เลยทีเดียว ไม่ใช่แต่เฉพาะในแง่มุมมองด้านกฎหมาย แต่ในด้านอื่น ๆ ด้วย

Professor James Crawford

เป็นชาวออสเตรเลีย ปัจจุบันสอนกฎหมายระหว่างประเทศที่ ม.เคมบริดจ์ ในอังกฤษ

ว่าความในเวทีระหว่างประเทศมามากมาย ทั้งศาลโลก ศาลกฎหมายระหว่างประเทศ ศาลอาญาระหว่างประเทศ และศูนย์ระหว่างประเทศเพื่อระงับข้อพิพาทด้านการลงทุน

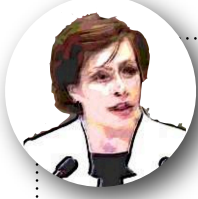
เห็นว่าทีมสู้คดีของไทยนำเสนอข้อมูลได้อย่างสุดความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร คนไทยก็ได้รับรู้ข้อมูลในแง่ต่าง ๆ ของเรื่องนี้เป็นอย่างดี และน่าจะภูมิใจผลงานและซาบซึ้งในประวัติศาสตร์ของไทยด้วย

Professor Donald M. McRae

มีสัญชาติแคนาดา/ นิวซีแลนด์ สอนด้านกฎหมายระหว่างประเทศที่ ม.ฮอตตาว่า ในแคนาดา ในการชี้แจงทางวาจาของฝ่ายไทยต่อศาลโลก ได้ขึ้นกล่าวเป็นคนที่สองถัดจากท่านทูตวิรัชฯ

เป็นสมาชิกคณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติ และเป็นทนายความของรัฐบาลนิวซีแลนด์ด้านกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งคดีต่าง ๆ ในองค์การการค้าโลก

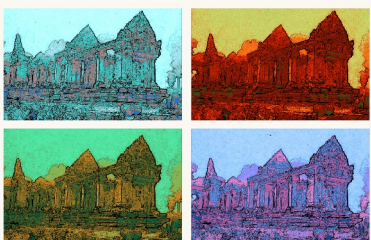

Ms. Alina Miron (ผู้ช่วยของศาสตราจารย์ Pellet)

เป็นชาวโรมาเนียที่พูดได้ทั้งภาษาโรมาเนีย ฝรั่งเศส อังกฤษ อิตาลี สเปน และโปรตุเกส ขึ้นกล่าวต่อศาลโลกในคดีนี้เป็นครั้งแรก และกลายเป็นขวัญใจชาวไทยไปแล้ว

เก่งและถ่อมตัวเป็นอย่างยิ่ง เมื่อชาวไทยชื่นชมเธอ เธอก็บอกว่า ทำได้ดีเพราะทีมดี (ไม่รักได้ใจ ❤️)

ขอขอบคุณข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศและทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ร่วมในการทำงานเพื่อคดีนี้กันมาอย่างต่อเนื่อง

แต่ละคนพูดอะไรในศาลโลก? ดูคลิปและอ่านบทสรุปได้ที่ www.phraviharn.org วันนี้รีบอ่าน ก่อนศาลจะมีคำพิพากษาไม่รู้ไม่ได้แล้ว!!!

ทำความรู้จักกับ Centre for Strategic Futures ของสิงคโปร์

ฉลองขวัญ ดาวรายุศม์

การคาดการณ์อนาคตเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการวางแผนนโยบายและยุทธศาสตร์ เพราะหากปราศจากการคาดการณ์ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคตแล้ว การดำเนินการใน

เรื่องนั้น ๆ ก็จะไม่ชัดเจน และขาดแผนรองรับ ซึ่งส่งผลให้ไม่สามารถรับมือกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ในวันที่ผู้เขียนจะขอแนะนำให้อ่านทุกท่านได้รู้จักกับ Centre for Strategic Futures ซึ่งเป็นหน่วยงาน (ราชการ) หนึ่งของสิงคโปร์ ซึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสไปหารือในระหว่างการดำเนินโครงการการเรียนรู้และสร้างเครือข่าย สำนักนโยบายและแผนในต่างประเทศ เมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมา

CSF FORESIGHT CONFERENCE

20-21 Oct 2011
Raffles City Convention Centre

HCS, Mr. Peter Ong

Complexity deepens more quickly every day...

Is Asia truly well-placed & prepared?

* Continually improve our abilities to spot challenges & opportunities

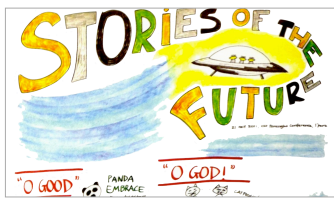
* Endeavour to avoid being surprised

Garner more info for our decision processes

BETTER DECISIONS, NOT BETTER PREDICTIONS

สิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการคาดการณ์และวางแผนอนาคต และมีการจัดทำ national scenario ในระยะกลางและระยะยาว มาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๙๗

ภาพทั้งหมดจาก www.psd.gov.sg/content/psd/en/csf/csf_index.html

Centre for Strategic Futures (CSF) ถือเป็น Think Tank ของรัฐบาลสิงคโปร์ อยู่ในสังกัด Strategic Planning Office (SPO) ใน Public Service Division (PSD) CSF ถูกตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๙ มีหน้าที่คาดการณ์อนาคตและวางแผนรับมือ ผลักดัน scenario ต่าง ๆ ให้กลายเป็น policy agenda รวมทั้งสร้างความตระหนักรู้ในประเด็นต่าง ๆ ที่สังคมอาจจะยังไม่ได้ให้ความสนใจหรือมีความรู้มากนัก นอกจากนี้ CSF ยังมีหน้าที่ช่วยเสริมสร้างศักยภาพในการคาดการณ์ด้านอนาคตและจัดทำแผนรองรับในหน่วยราชการต่าง ๆ และส่งเสริมให้หน่วยงานราชการคุ้นเคยกับการวางแผนอนาคต (scenario planning)

แม้ว่าภารกิจที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของ CSF มีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ปัจจุบัน CSF มีเจ้าหน้าที่เพียง ๑๕ คน เท่านั้น โดยแบ่งเป็นผู้อำนวยการ ๑ คน ผู้จัดการ ๔ คน นักวิเคราะห์ ๗ คน และเจ้าหน้าที่สนับสนุน ๓ คน โดยประกอบไปด้วยบัณฑิตจบใหม่และข้าราชการที่มีประสบการณ์ทำงานมาแล้ว ๕-๖ ปี จากหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นข้อดี เนื่องจากทำให้มีเครือข่ายในหน่วยงานต่าง ๆ และเข้าใจแนวคิดและมุมมองของแต่ละหน่วยงาน

การคาดการณ์อนาคต

สิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการคาดการณ์และวางแผนอนาคต (scenario planning) และมีการจัดทำ national scenario ในระยะกลางและระยะยาว มาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๙๗ เพื่อคาดการณ์สถานการณ์ในอนาคต และเตรียมตัวรับมือในอดีต การคาดการณ์จะใช้ linear method แต่เมื่อเกิดกรณีที่ไม่คาดคิด (disruption/ Black Swan) เช่น เหตุการณ์ ๑๑ ก.ย. หรือการแพร่ระบาดของโรค SARS ทำให้หน่วยงานรับมือไม่ทัน จึงมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการคาดการณ์อนาคต เช่น ใน Horizontal Scanning Unit จะมีเจ้าหน้าที่เป็น computer engineering ใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีในการประเมินและคาดการณ์เรื่องต่าง ๆ

ในปัจจุบัน มีประเด็นยุทธศาสตร์ต่าง ๆ เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก แม้ว่าหลายประเด็นยังเป็นเพียงเรื่องที่ยังมีอาการแรกเริ่ม (weak signal) แต่หากเกิดขึ้นจริงอาจเกิดผลกระทบในวงกว้าง การคิดและเตรียมการล่วงหน้าจะช่วยให้สามารถรับมือได้ทันที่ เช่น ปัญหาการขาดแคลนพลังงาน ทำให้ต้องศึกษาเรื่องพลังงานนิวเคลียร์ไว้ล่วงหน้า และประเด็น post-ethnic Singapore ซึ่งทำให้ต้องเตรียมวางแผนประชากรในอนาคต ภายหลังจากที่สิงคโปร์เปิดให้คนต่างชาติเข้ามาทำงานจำนวนมาก จนมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมในสังคม และมีการแต่งงานข้ามวัฒนธรรม CSF จึงมีบทบาทใน

การส่งเสริมให้หน่วยงานต่าง ๆ เตรียมพร้อมรับมือกับ possible shocks เหล่านี้

ขณะนี้ หน่วยงานภาครัฐของสิงคโปร์ค่อนข้างคุ้นเคยกับเรื่องการคาดการณ์อนาคตและการใช้เครื่องมือต่าง ๆ เช่น ทุกปีจะมีการจัด retreat ของหัวหน้าส่วนราชการเป็นระยะเวลา ๑-๒ วัน เพื่อหารือกันในประเด็นสำคัญต่าง ๆ นอกจากนี้ CSF ได้แบ่งปันข้อมูลและผลการคาดการณ์ที่เป็นมุมมองของบุคคลภายนอกให้แก่ข้าราชการระดับอาวุโสในแต่ละหน่วยงาน ซึ่งแม้จะมีบางหน่วยงานที่ไม่ยอมรับ แต่ก็พยายามเข้าถึงเพื่อสร้างความตื่นตัวและตระหนักรู้ อย่างไรก็ตาม CSF ไม่ได้จัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเป็นการเฉพาะเจาะจง แต่จะนำเสนอแง่มุมและข้อสังเกตต่าง ๆ เพื่อให้หน่วยงานนำไปพิจารณาเอง ทั้งนี้ CSF เห็นว่าคุณค่าของการทำ scenario planning ไม่ได้อยู่ที่เอกสาร แต่อยู่ที่กระบวนการคิดและการจัดทำ นอกจากนี้ ยังมองว่า ในการทำงานเกี่ยวกับการวางแผนอนาคต จะต้องตระหนักว่า อะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้ทุกอย่าง ดังนั้นไม่ควรรีบตัดประเด็นใดออกไป แต่ควรศึกษารายละเอียดให้มากขึ้น

การบูรณาการการทำงานด้านอนาคต

ระบบราชการสิงคโปร์มี platform หลายระดับสำหรับการบูรณาการการทำงานด้านอนาคต เช่น การประชุมระดับปลัดกระทรวง การบูรณาการของหน่วยงานตามประเด็นต่าง ๆ (สังคม เศรษฐกิจ ความมั่นคง และการบริหารราชการ) การตั้ง Strategic Future Network (การประชุมระหว่างรองหัวหน้าส่วนราชการต่าง ๆ ทุก ๒ เดือน เพื่อหารือประเด็นที่เกี่ยวกับอนาคตและมโนทัศน์ต่อประเทศ) การประชุมระดับเจ้าหน้าที่ (โดยประชุมทุก ๒ เดือน สลับกับการประชุมของกลุ่ม Strategic Future Network เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน) เป็นต้น

นอกจากนี้ ในแต่ละปี จะมีการจัดตั้ง Strategic Issues Group (SIG) เพื่อเป็นเวทีสำหรับการประสานงานและบูรณาการระหว่างหน่วยงานในประเด็นที่เห็นว่าสำคัญและส่งผลกระทบต่อทุกฝ่าย เช่น เรื่องการค้าและการลงทุน โดยจะหารือเป็นกลุ่ม ๆ แต่ละกลุ่มมีรองหัวหน้าส่วนราชการเป็นหัวหน้า และจะคัดเลือก เจ้าหน้าที่ที่มีศักยภาพสูงจากหน่วยงานต่าง ๆ มาร่วมงานด้วย โดยจะใช้เวลาประมาณ ๖-๘ เดือนในการศึกษาแต่ละหัวข้อ และจัดทำรายงานเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการระดับรัฐมนตรี โดยในปี ๒๕๕๖ นี้ มีการจัดตั้ง SIG ทั้งหมด ๔ กลุ่ม ได้แก่ ๑) การใช้ระบบคุณธรรมในการเข้าครองตำแหน่ง ๒) แรงบันดาลใจในการทำงาน ๓) การเปิดเผยข้อมูลภาครัฐ เพื่อส่งเสริมความโปร่งใส และ ๔) การบริหารจัดการความเป็นมหานคร (cosmopolitan)

ของสิงคโปร์ โดยมี Strategic Policy Office (SPO) เป็นฝ่ายเลขานุการ ทั้งนี้ ประเด็นที่จะศึกษาอาจมาจากการ top-down และ bottom-up เช่น ในการเสนอประเด็นแบบ bottom-up SPO อาจเลือกประเด็นที่ถูกพูดถึงบ่อย และนำเสนอให้ที่ประชุมหัวหน้าส่วนราชการระดับปลัด และที่ประชุมระดับรัฐมนตรีเห็นชอบ ก่อนจะกำหนดเป็นหัวข้อของ SIG

แนวทางการปฏิบัติงานของ SIG แต่ละกลุ่ม ขึ้นอยู่กับหัวหน้ากลุ่ม โดยรวมแล้ว SIG จะจัดการหารือกับผู้แทนส่วนราชการต่าง ๆ แต่ก็สามารถพบปะและสัมภาษณ์บุคคลที่มีได้อยู่ในวงราชการได้เช่นกัน เพื่อให้ได้มุมมองที่หลากหลาย โดยหลังจากการปฏิบัติงานแล้วจะต้องจัดทำรายงานสรุปหรือจัดทำเอกสารเผยแพร่ข้อมูลในรูปแบบที่น่าสนใจ

การประสานงานและบูรณาการในระดับต่าง ๆ นี้ ช่วยส่งเสริมการแก้ปัญหาเรื่องความไม่ลงรอยกันระหว่างหน่วยงาน โดยผู้บริหารระดับอาวุโสจะมีบทบาทสำคัญ

แนวทางการปฏิบัติงาน

CSF พยายามส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ที่มีความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้หลายแนวทาง เช่น การรู้จักบริหารคนและงาน การเปิดพื้นที่ให้คิด การช่วยเหลือกันของสมาชิกในทีม และการโยกย้ายบุคลากร (เจ้าหน้าที่ที่อยู่ CSF นานที่สุดมีอายุงาน ๒ ปี) โดยจะเลือกบุคคลที่มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ และใจกว้างพร้อมที่จะเปิดรับความเป็นไปได้ต่าง ๆ อยู่เสมอ และต้องสร้างสมดุลระหว่างการใช้ความคิดสร้างสรรค์ (being creative) กับการทำได้จริง ไม่เพ้อฝัน (being practical)

ซึ่งอาจไม่ใช่เรื่องง่าย นอกจากนี้ จะต้องส่งเสริมการพบปะกับชุมชนด้วย

การทำงานด้านอนาคต จะต้องมีเชื่อมั่นในคุณค่าของงานที่ทำ เพราะหลายครั้งอาจถูกตั้งข้อสงสัยว่าได้สร้างผลกระทบที่เป็นรูปธรรมใด ๆ หรือไม่ ทั้งนี้ CSF มองว่าแค่เพียงมีคนพูดถึงประเด็นนั้น ๆ และมีการจัดทำแผนรองรับ (Contingency Plan) เพื่อเตรียมการไว้ก่อน ก็ถือเป็นความสำเร็จของงานแล้ว

การวัดผลการทำงานด้านอนาคต

CSF มีการวัดผลการทำงานในหลายระดับ ได้แก่ ๑) Input (มี insights ที่หลากหลายเพียงพอ) ๒) Process (วิธีการศึกษาวิจัย) ๓) Output (มีผลผลิต/ผลสรุป ที่ได้จากกระบวนการ) และ ๔) Outcome (สามารถสร้าง awareness/สร้างความเข้าใจที่ถูกต้องมากขึ้น แม้ว่าอาจจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงนโยบายได้/ เปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น)

การจัดตั้ง CSF ขึ้น ได้แสดงให้เห็นว่าสิงคโปร์เป็นประเทศที่มองการณ์ไกล และให้ความสำคัญกับอนาคต และมีการทำงานอย่างเป็นระบบเพื่อศึกษาและคาดการณ์อนาคต รวมทั้งยังส่งเสริมการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน เพื่อให้ได้มุมมองที่ครบถ้วน และมีความเข้าใจที่ตรงกัน จึงนับเป็นการทำงานที่น่าเอามาเป็นแบบอย่างเป็นอย่างยิ่ง

ทุกครั้งที่เจอ "ปัญหา"

ให้คิดเสมอว่า "อุปสรรค" ก็เหมือนกับ "หินลับมีด"

"มีด" ไม่เคยคมขึ้น หากเรานำมีดไปลับกับสิ่งที่มีผิวเรียบ

"หินลับมีด" จึงไม่เคยเรียบลื่น ผิวของมันจะหยาบและขรุขระ

เพราะผิวที่หยาบและขรุขระจะทำให้มีดคมขึ้น

"ชีวิต" ก็เช่นกัน

จากหนังสือ ความรู้สึกคือเหตุผลอย่างหนึ่ง โดยหนุ่มเมืองจันทน์

มีชัย วีระไวทยะ ๔๐ปี ในฐานะผู้บุกเบิกเพื่อการพัฒนาสังคม

อวันดา อมตวิวัฒน์

สำนักนโยบายและแผน กระทรวงการต่างประเทศ ได้ริเริ่ม Leadership Series เพื่อเป็นเวทีให้บุคลากรของกระทรวงฯ ได้เรียนรู้การทำงานจากบุคคลที่เป็นผู้นำองค์กร/ สถาบันจากภาคส่วนต่าง ๆ ของสังคม เพื่อเปิดโลกทัศน์และสร้างแรงบันดาลใจในการปฏิบัติงาน และเพื่อเป็นโอกาสในการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับผู้แทนจากองค์กร/ สถาบันต่าง ๆ ซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงแนวทางการทำงานของกระทรวงฯ ให้ตอบสนองต่อความต้องการของสังคมมากขึ้น

กระทรวงการต่างประเทศได้รับเกียรติจากคุณมีชัย วีระไวทยะ นายกสมมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน เจ้าของนาม “ลุงยามมีชัย” สมาชิกวุฒิสภา ๓ สมัย โภภิทรคนแรกของประเทศไทย และเจ้าของความคิดเพื่อการพัฒนามากมาย เป็นวิทยากรท่านแรก ของ Series เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๖

คุณมีชัยฯ กล่าวถึง ๔๐ ปีของการเป็นผู้บุกเบิกเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทย ว่าได้ยึดหลักสำคัญ ๔ ประการ ได้แก่

- ๑) Help deserving people คือ การช่วยเหลือ “ผู้ที่สมควรได้รับความช่วยเหลือ” และช่วยเหลือรัฐบาลให้สามารถช่วยเหลือผู้ที่สมควรได้รับความช่วยเหลือ หากอยู่ในวิสัยที่สามารถทำได้
- ๒) Think Outside the Box คือ การรู้จักคิดนอกกรอบ
- ๓) Take NO as a Question คือ การตั้งคำถามกับตัวเอง

เป้าหมายการทำงานของคุณมีชัยฯ ตลอด ๔๐ ปีของการทำงานเพื่อการพัฒนา คือ การ “ลด” ทั้งหมด ๖ ประการ ประกอบด้วย

๑) Reducing Births: การลดอัตราการเกิด

ในปี ๒๕๑๗ ประเทศไทยมีการลดอัตราการเกิดลูก ๗ คน ต่อแม่ ๑ คน หรือร้อยละ ๓.๓ ซึ่งเป็นอัตราที่รัฐบาลไม่สามารถจัดสรรปัจจัยพื้นฐานให้ทารกที่เกิดมาได้เพียงพอ อีกทั้งเป็นภาระในการเลี้ยงดูของแม่ ผู้หญิงจำนวนมากต้องการคุมกำเนิดแต่ขาดความรู้ อีกทั้งในยุคนั้น ผู้ที่มีสิทธิแจกจ่ายยาคุมกำเนิดมีเพียงแพทย์เท่านั้น แต่จำนวนบุคลากรแพทย์เองก็ไม่สามารถดูแลผู้ป่วยได้อย่างทั่วถึง คุณมีชัยฯ จึงได้ริเริ่มให้นางพยาบาลและผดุงครรภ์เป็นผู้แจกจ่ายยาคุมกำเนิด รวมทั้งให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิดแก่ผู้หญิงในชุมชน ยิ่งไปกว่านั้น จากการสำรวจในชุมชน คุณมีชัยฯ พบว่า บุคคลที่ชาวบ้านให้ความไว้วางใจที่สุดคือคนร้านขายของชำ จึงได้เริ่มฝึกอบรมเรื่องการคุมกำเนิดให้แก่คนขายของชำทั่วประเทศ รวมทั้งให้ร้านขายของชำเป็นสถานที่แจกจ่ายยาคุมกำเนิดและถุงยางอนามัยให้แก่ชาวบ้าน จนเป็นที่มาของนาม “ลุงยามมีชัย” และส่งผลให้อัตราการเกิดลดลงอย่างต่อเนื่อง

ความคิดริเริ่มของคุณมีชัยฯ ในการลดอัตราการเกิดยังรวมไปถึง การร่วมมือกับครูสภาฝึกอบรมครูจำนวน ๓๒๐,๐๐๐ คน

เพื่อนำไปสู่ทางออกเมื่อถูกปฏิเสธ เห็นการถูกปฏิเสธเป็นความท้าทายที่จะต้องก้าวข้ามไปให้ได้

๔) Ensure Sustainability คือ การทำให้ผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือจากเรา สามารถช่วยเหลือตัวเองต่อไปได้ในอนาคต เพื่อการดำรงชีวิตที่ดีขึ้นอย่างยั่งยืนของบุคคลเหล่านั้น

และเด็กนักเรียนตามโรงเรียนต่างๆ เกี่ยวกับการคุมกำเนิดและการใช้ถุงยางอนามัย รวมทั้งการตระเวนทำหมันชายนอกสถานที่ เนื่องจากการสำรวจพบว่าผู้ชายยุคนั้น ไม่นิยมไปโรงพยาบาล โดยพยายามแสดงให้เห็นว่า การทำหมันชายเป็นเรื่องง่าย ใช้เวลาน้อย (เพียง ๗ นาที) และไม่เจ็บปวด สิ่งสำคัญที่คุณมีชัยฯ พยายามนำมาใช้ในการให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิด คือ อารมณ์ขัน และแสดงให้เห็นว่าการคุมกำเนิดรวมถึงการใช้ถุงยางอนามัยเป็นเรื่องธรรมชาติ

ผลงานของคุณมีชัยฯ ดังที่กล่าวมาทำให้อัตราการเกิดในประเทศไทยในปี ๒๕๔๓ ลดลงมาที่ลูก ๑.๕ คนต่อแม่ ๑ คน หรือร้อยละ ๐.๕ เท่านั้น และในปัจจุบันอยู่ที่ลูก ๑.๒ คนต่อแม่ ๑ คน หรือร้อยละ ๐.๔

๒) Reducing Deaths: การลดอัตราการตาย

ประมาณกลางทศวรรษ ๑๙๙๐ โรคเอดส์เริ่มเข้ามาในประเทศไทย แต่รัฐบาลสมัยนั้นหลีกเลี่ยงที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์ในประเทศไทย เนื่องจากเกรงว่าจะกระทบต่อการท่องเที่ยว แต่คุณมีชัยฯ ยึดหลักการ Take NO as a question จึงได้ประสานกับผู้บัญชาการกองทัพบกเพื่อขอใช้สถานีวิทยุและโทรทัศน์ของกองทัพบกเป็นช่องทางให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์แก่ประชาชน

ต่อมา ในสมัยรัฐบาลของนายกรัฐมนตรีอานันท์ ปันยารชุน คุณมีชัยฯ ได้ขอความกรุณา นรม. อานันท์ฯ ให้ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการเอดส์แห่งชาติ เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศไทยเริ่มรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนั้น ยังได้จัดการฝึกอบรมให้สื่อมวลชนเพื่อให้เป็นกระบอกเสียงประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่ต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์สู่ประชาชน และขยายการให้ความรู้เรื่องเอดส์สู่สถานศึกษาทุกระดับ รวมทั้งแจกจ่ายถุงยางอนามัยให้กับประชาชนในทุกสถานที่ อาทิ รถโดยสารประจำทาง สถานีบริการน้ำมัน สถานบันเทิง ธนาคาร เป็นต้น

ผลจากความร่วมมือของภาคส่วนต่าง ๆ ในสังคม ทำให้ในระหว่างปี ๒๕๓๔-๒๕๔๖ อัตราการติดเชื้อ HIVs ในประเทศไทยลดลงถึงร้อยละ ๙๙ และคนไทย ๗.๗ ล้านคนรอดพ้นจากการติดเชื้อ HIVs

๓) Reducing Dependence on Donors: ลดการพึ่งพาจากผู้ให้ความช่วยเหลือ

คุณมีชัยฯ ให้ความสำคัญกับการที่องค์กร/ สถาบันต่าง ๆ สามารถหารายได้เพื่อดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตัวเองเพื่อลดการพึ่งพาเงินทุนจากผู้ให้ทั้งหลาย ในกรณีของสมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน คุณมีชัยฯ ได้จดทะเบียนเป็นบริษัทนิติบุคคลเพื่อดำเนินธุรกิจในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อหารายได้มาสนับสนุนการดำเนินงานของสมาคมฯ อาทิ ร้านอาหาร Cabbages and Condoms ซึ่งมี ๑๗ สาขาทั่วประเทศ รีสอร์ทในจังหวัดต่าง ๆ เป็นต้น

๔) Reducing Poverty: ลดความยากจน

การให้ความช่วยเหลือคนยากจนไม่ใช่การช่วยโดยให้ของฟรี เนื่องจากเป็นความช่วยเหลือที่ไม่ยั่งยืน อีกทั้งยังไม่ได้สร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ ไม่สร้างความเข้มแข็งให้กับปัจเจกบุคคล

และยังเป็นการเพาะนิสัยการขอ คุณมีชัยฯ มีมุมมองว่า คนยากจนคือ คนที่ทำธุรกิจแต่ขาดทักษะด้านธุรกิจและคนที่ขาดโอกาสในการกู้ยืมเงินในอัตราปกติ ดังนั้น การให้ความช่วยเหลือคนกลุ่มนี้อย่างยั่งยืน คือ การให้ความรู้ด้านทักษะการทำธุรกิจและโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในอัตราปกติ โดยเป็นความช่วยเหลือผ่านความร่วมมือระหว่างชุมชนกับภาคเอกชนซึ่งมีความรู้ด้านการทำธุรกิจ

วิธีการของคุณมีชัยฯ คือ การจัดตั้งคณะกรรมการหมู่บ้านซึ่งจะมาจากการเลือกตั้งโดยคนในชุมชน โดยให้องค์ประกอบของคณะกรรมการมาจากทุกกลุ่มคนในชุมชน ไม่ว่าจะเป็นเยาวชน คนชรา หรือผู้หญิง คณะกรรมการจะเป็นผู้บริหารจัดการความช่วยเหลือที่ได้รับและผลประโยชน์ต่างๆ รวมทั้งประเมินความต้องการของคนในชุมชน วิธีการนี้มีวัตถุประสงค์ให้ชุมชนมี sense of ownership ของความเข้มแข็งในชุมชน นอกจากนี้ คุณมีชัยฯ ยังจัดตั้งองค์การบริหารหมู่บ้านเยาวชน เพื่อฝึกเยาวชนให้เป็นผู้ผู้นำในอนาคต เป้าหมายสูงสุดของการลดความยากจนคือ ช่วยให้คนยากจนเป็นผู้ประกอบการ (entrepreneur) สร้างความเข้มแข็งให้ชาวบ้านให้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เพื่อฟื้นความยากจน

๕) Reducing Greed and Avarice: ลดความตระหนี่

ที่ผ่านมา สังคมไทยขาดการสอนให้รู้จักการแบ่งปัน คุณมีชัยฯ จึงต้องการปลูกฝังนิสัยการแบ่งปันให้กับเยาวชนให้เป็นคนใจบุญ (Young Philanthropist) ให้เริ่มตระหนักรู้ว่าตนเองต้องช่วยเหลือโครงการในด้านนี้ของคุณมีชัยฯ ประกอบด้วย การให้เด็ก ๆ บริจาคของเล่น/ หนังสือไม่ใช้แล้วหรือมีมากเกินไปจนความจำเป็นให้แก่ชุมชน จากนั้น สมาคมฯ ของคุณมีชัยฯ จะช่วยชุมชนจัดตั้งห้องสมุดของเล่นในหมู่บ้าน โดยมีเยาวชนในชุมชนเป็นคณะกรรมการบริหาร และเด็ก ๆ ในชุมชนสามารถมาเยี่ยมของเล่น/ หนังสือจากห้องสมุดโดยต้องทำงานเพื่อสังคม อาทิ เก็บขยะ ปลูกต้นไม้ ก่อนที่จะสามารถยืมสิ่งของได้

๖) Reducing Ignorance: ลดความโง่

เป้าหมายของคุณมีชัยฯ คือ การปั้นเยาวชนรุ่นใหม่ สังคมไทยต้องเปลี่ยนระบบโรงเรียนจากการเป็นแค่โรงเรียนให้กลายเป็นแหล่งเรียนรู้ตลอดชีวิตและศูนย์กลางการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมของทุกคนในชุมชน

คุณมีชัยฯ ได้ก่อตั้งโรงเรียนไม้ไผ่ (Bamboo School) ขึ้นที่ จ. บุรีรัมย์ ซึ่งคุณมีชัยฯ เล็งเห็นว่าน่าจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีของการสร้างโรงเรียนแบบใหม่ การสร้างโรงเรียนแห่งนี้ได้รับความช่วยเหลือจากภาคเอกชนและมุ่งเน้นการศึกษา ความ

เสมอภาค ความรู้สึกเป็นเจ้าของของชุมชน/ประเทศ การขาดความยากจน และการช่วยเหลือสังคม

ความน่าสนใจและจุดเด่นของโรงเรียนแห่งนี้คือการกระตุ้นให้นักเรียนคิดนอกกรอบและมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนและการพัฒนาตนเองและสังคม อาทิ นักเรียนจะอยู่ในคณะกรรมการจัดซื้อจัดจ้างของโรงเรียน นักเรียนจำนวน ๒ คน จะได้รับเลือกให้อยู่ในสภาพบริหารโรงเรียน เพื่อให้ทิศทางการบริหารโรงเรียนตอบสนองความต้องการของนักเรียนมากที่สุด นักเรียนเป็นผู้สอบสวนสัมภาษณ์คัดเลือกผู้ที่มาสมัครเป็นครู รวมทั้งประเมินผลการปฏิบัติงานของครู การจ่ายค่าเล่าเรียนเป็นการจ่ายคนละครั้งระหว่างเด็กนักเรียนและพ่อแม่ โดยนักเรียนจ่ายเป็นการทำงานเพื่อช่วยเหลือสังคม (สัปดาห์ละ ๑๐ ชั่วโมง) ในขณะที่พ่อแม่จ่ายด้วยการทำงานเพื่อสังคม สัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง และปลูกต้นไม้ให้โรงเรียนจำนวน ๔๐๐ ต้น นักเรียนทุกคนต้องนั่งรถเข็นครั้งวันทุกวันเพื่อเรียนรู้ความยากลำบากของคนพิการ ซึ่งจะนำมาซึ่งความเคารพ ให้เกียรติ และไม่เพิกเฉยต่อคนพิการ การให้ความรู้ด้านเทคโนโลยี/คอมพิวเตอร์แก่คนในชุมชนในวันหยุด การปลูกผัก/ผลไม้และนำรายได้จากการจำหน่ายผลผลิตดังกล่าวมาเป็นงบประมาณของโรงเรียน เป็นต้น

จากความสำเร็จในกิจกรรมดังกล่าวของโรงเรียน ส่งผลให้ภาคส่วนอื่น ๆ ของชุมชน อาทิ โรงเรียนอื่น ๆ วัด และเรือนจำ ขอรับความช่วยเหลือจากโรงเรียนในการไปให้ความรู้และฝึกฝนทักษะให้กับบุคลากรขององค์กร/ สถาบันของตน อาทิ ทักษะ

การปลูกผัก/ผลไม้ การตั้งศูนย์คอมพิวเตอร์ที่วัด เพื่อให้วัดกลับมาเป็นศูนย์การเรียนรู้และความหวังของชุมชนอีกครั้งหนึ่ง หรือการฝึกทักษะด้านวิชาชีพให้กับนักโทษในเรือนจำที่ใกล้จะได้รับ การปล่อยตัว เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพได้เมื่อพ้นโทษ

แนวคิดของคุณมีชัยฯ ที่ต้องการให้โรงเรียนเป็นแหล่งเรียนรู้ตลอดชีวิตและศูนย์กลางการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมของทุกคนในชุมชน สอดคล้องกับแนวคิดของนาย Bill Gates Sr. ผู้ก่อตั้ง The Bill & Melinda Gates Foundation จนคุณมีชัยฯ ได้รับเชิญให้ไปบรรยายเกี่ยวกับแนวทางการบริหารโรงเรียนให้พนักงานของมูลนิธิฯ กว่า ๑,๒๐๐ คน รวมทั้งได้รับการสนับสนุนทางการเงินบางส่วนจากมูลนิธิฯ เพื่อดำเนินโครงการ Village Development Partnership ในกัมพูชา

หากจะให้สรุปเบื้องหลังความสำเร็จของคุณมีชัยฯ ทั้งในการดำเนินชีวิตและทำงาน คงจะมาจากหลักการที่คุณมีชัยฯ ยึดถือมาตลอดชีวิตและเน้นย้ำตลอดการบรรยาย คือ การคิดนอกกรอบ Take NO as a question และการพึ่งพาตนเองโดย ไม่ต้องรอรับความช่วยเหลือจากรัฐบาล อยากให้พวกเขาในแวดวงราชการได้คิดนอกกรอบ Take NO as a question และเราทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งหรือระดับอาวุโสใด เป็น “ผู้นำ” เหมือนคุณมีชัยฯ ที่ “Lead by Action, Inspire by Example” อย่างแท้จริง

ภาพจาก mechaifoundation.org/school_thai.asp

สังคมไทยต้องเปลี่ยนระบบโรงเรียนจากการเป็นแค่โรงเรียน ให้กลายเป็นแหล่งเรียนรู้ตลอดชีวิต และศูนย์กลางการพัฒนา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของทุกคนในชุมชน

Book Review : ความสำเร็จไม่มีช้อยกเว้น โดย ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ

กาญจนา ภัทรโชค

ในหนังสือเล่มนี้ ดร. สุรินทร์ฯ เล่าประวัติชีวิตของตนเอง จากเด็กชายชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ สู่นักเรียนเอเอฟเอสในรัฐมินเนโซตา บัณฑิตมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด อาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ผู้เลขาธิการอาเซียน ดร. สุรินทร์ฯ ประสบความสำเร็จในการสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้อ่าน โดยย้ำว่า ความสำเร็จของเขาไม่ใช่ช้อยกเว้น ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นได้เพียงกับเขา เพราะโชค เพราะฟ้าบันดาล แต่เกิดขึ้นจากความพยายาม ความอดสาหัส มุ่งมั่นของเขา ความใฝ่เรียนรู้ตั้งแต่เด็กจนโต ตลอดชีวิต ซึ่งผู้ใดก็ตามที่พร้อมที่จะทำงานหนัก สู้อชีวิต เรียนรู้ที่จะยอมรับความแตกต่างหลากหลาย และพร้อมอุทิศตนเองเป็น เครื่องมือที่จะนำความรักความเมตตาไปสู่เพื่อนมนุษย์คนอื่น ๆ ย่อมจะ ได้รับความสำเร็จนั้น A must read. A strong boost for those in need of inspiration.

คณะผู้จัดทำ

นางกาญจนา ภัทรโชค ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผน
นางสาลินี ผลประไพ นักการทูตชำนาญการ
นางสาวชลธิพา วิญญูนาวรรณ นักการทูตชำนาญการ
นางสาววันดา อมตวิวัฒน์ นักการทูตปฏิบัติการ
นางสาวฉลองขวัญ ถาวรราชูศม์ นักการทูตปฏิบัติการ

ชี้แนะ/ ส่งข่าวและบทความ/ ติดต่อเรา
สำนักนโยบายและแผน กระทรวงการต่างประเทศ
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๐๓ ๕๐๐๐, ๐ ๒๖๔๔ ๖๘๒๒
โทรสาร ๐ ๒๖๔๓ ๕๒๖๔
E-mail policy.mfa@gmail.com
Portal <http://www.mfa.go.th/policy>